

בתי המשפט

פ 005045/04		בית משפט השלום תל אביב-יפו	
27/10/2005		תאריך:	כב' השופטת רביד גיליה
		בפני:	

בעניין: **מדינת ישראל****המאשימה**

נ ג ד

מויאל אילן**הנאשם****הכרעת דין**

כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של איומים ותקיפה.

כעולה מעובדות כתב האישום, מספר ימים לפני יום 25.6.03, הגיע הנאשם למתחם הבורסה ברמת גן ואיים בפגיעה שלא כדין בגופה של נעמי אזרזר (להלן: "המתלוננת") בכך שאמר לה "אני אדקור אותך, אני אשחט לך את הפנים". בהמשך, תקף הנאשם שלא כדין את המתלוננת בכך שמשך בידה וגרר אותה על הרצפה.

כמו כן, תקף שלא כדין את פיליפ פנסטר (המכונה "סנדרה") בכך שהכה אותו במכת אגרוף בצד הימני של פניו.

ראיות התביעה מבוססות בעיקרן על עדותה של המתלוננת ועל אמרותיו של הנאשם הן בחקירתו במשטרה והן בפני השוטר יולי לויט שטיפל בנושא מעצרו.

אין מחלוקת, כי בין הנאשם לבין המתלוננת, שעבדה כיצאנית במתחם הבורסה בתל-אביב התקיימה בתקופה כלשהי מערכת יחסים זוגית, שהסתיימה זמן מה עובר לאירוע.

בעוד שלדברי המתלוננת, מערכת יחסים זו הסתיימה ביוזמתה כאשר הנאשם מסרב להשלים עם פרידתם וממשיך להגיע למקום עבודתה ולהטריד אותה בניסיון לחדש את קשריהם, הרי שלטענת הנאשם, הוא לא היה מעוניין כלל בחידוש יחסיו עם המתלוננת, אלא ביקש לקבל חזרה סכום של 5,000 ₪ שהוא הפקיד בחשבונה בעת שהיו חברים והיא מסרבת להחזירו. לטענת הנאשם, המניע להגשת התלונה היה רצונה של המתלוננת להימנע מהחזרת החוב.

אין גם מחלוקת, כי ביום האירוע הגיע הנאשם למתחם הבורסה, מקום עבודתה של המתלוננת ושם התפתח ביניהם עימות כלשהו.

המחלוקת נטושה לגבי נסיבות העימות ותוצאותיו: לטענת המתלוננת, הנאשם סרב לדרישתה לעזוב את המקום ואחר כך אחז בידה וגרר אותה בכוח על הרצפה. לדבריה, הנאשם איים כי ידקור אותה וכן נתן מכת אגרוף או סטירה בפניו של פיליפ פנסטר, המכונה סנדרה, קוקסינל העובד אף הוא בזנות באותו מקום. לטענת הנאשם, מאידך, כל מעשיו הסתכמו באחיזת ידה של המתלוננת בניסיון לקחתה הצידה כדי לדבר עמה, וזאת, ללא כל הפעלת כוח או אימים.

אשר לפיליפ פנסטר, הנאשם הודה כי סטר בפניו, אך לטענתו היה זה בנסיבות של הגנה עצמית לנוכח העובדה שהלה דחף אותו.

מטעם התביעה נשמעו עדויותיהם של המתלוננת, עדותו של יולי לויט שגבה את הודעת הנאשם וכן עדותו של השוטר דגי חיון אשר עצר את הנאשם על רקע תלונתה של המתלוננת. הלה העלה על הכתב בדו"ח פעולה (ראה ת/3) ובדו"ח מעצר (ראה ת/4) את תגובתו של הנאשם באותו מעמד. פיליפ פנסטר לא מסר עדות בבית המשפט לאחר שלא אותר על ידי התביעה והניסיונות לזמנו לעדות לא צלחו.

ככל שהדבר מתייחס לתקיפת המתלוננת, ולאיומים כלפיה, מבקשת התביעה לסמוך על עדותה היחידה של המתלוננת וכן על אמרותיו של הנאשם בפני השוטר דגי חיון מהן משתמע כביכול כי לא כפר בתקיפתה.

אשר לתקיפת פיליפ פנסטר, מבקשת התביעה להרשיע את הנאשם על סמך הודאתו, כפי שהדבר משתקף בהודעתו במשטרה, כאשר להודאה זו מצטרף "דבר מה נוסף" בעדותה של המתלוננת שבה סיפרה על כך שהנאשם תקף את פיליפ בנוכחותה.

י"אמר כבר עתה, כי ככל שהדבר מתייחס לאשמת הנאשם בתקיפתה של המתלוננת, הגעתי למסקנה כי התביעה לא עמדה בנטל להוכיח את אשמת הנאשם מעבר לספק סביר, ולכן יש מקום לזכות את הנאשם מאשמה זו.

המתלוננת מסרה בבית המשפט עדות לאקונית, נעדרת פירוט והסבר, שנמסרה כמעט כלאחר יד. מדובר היה בעדות מבולבלת ולא ממוקדת, כאשר דברי הנאשם, כי היא הייתה תחת השפעת סמים במהלך עדותה - אינם בלתי מתקבלים על הדעת. בהתייחס לנושא האיומים, היה אפילו צורך לרענן את זיכרונה של המתלוננת טרם מסרה שהנאשם אכן איים עליה ברוח המפורט בכתב האישום.

המתלוננת אישרה לשאלות הנאשם את העובדה, שהנאשם הכניס כסף לחשבונה, אך התחמקה מלמסור תשובות ברורות בהתייחס לטענת הנאשם, כי היא חייבת לו כסף וכי דרש ממנה את החזר כספו.

המתלוננת מסרה תשובות מגומגמות ולא עקביות גם לגבי מערכת היחסים שהייתה קיימת בינה לבין הנאשם כאשר בעדות ראשית אמרה שהוא היה תחילה בן זוגה ואחר כך היה רק לקוח שלה (עמ' 14 ש' 4), ובהמשך אמרה, שקודם הוא היה לקוח ואחר כך בן זוג (עמ' 14 ש' 22).

עדותה של המתלוננת, כשלעצמה, נעדרת את המשקל הראייתי שמכוחו ניתן להרשיע נאשם בפלילים על סמך עדות יחידה.

עיון בדוח הפעולה ובדו"ח המעצר (ת/ו-3 ו-4) מעלה ספק בשאלה אם אכן הנאשם אכן הודה בפני השוטר דגי חיון בתקיפת המתלוננת או שמא דבריו לא הובנו ולא נרשמו כהלכה. למקרא דו"ח הפעולה עצמו, הרושם המתקבל הוא, כי גרסת הנאשם נרשמה באופן כללי, מבלי לעשות את ההפרדה המתבקשת בין תקיפת המתלוננת לבין תקיפתו של פיליפ. השוטר לא ציטט את דברי הנאשם אלא כתב מעין תמצית של הגרסה, כפי שהוא הבין אותה.

אליבא דו"ח הפעולה, הנאשם אמר כביכול לשוטר דגי חיון כי סטר למתלוננת מחמת החוב שהיא חייבת לו. דא עקא, שבשום מקום ובשום שלב לא נטען כלפי הנאשם כי סטר למתלוננת. היא עצמה מעולם לא טענה כי הנאשם סטר לה, ואין ויכוח כי אותה סטירה מתייחסת לפיליפ. לאור זאת, לא ניתן לשלול את דברי הנאשם כי נפלה טעות ברישום הדו"ח כאשר הודאתו לגבי מתן סטירה התייחסה רק לפיליפ וכי לא הודה מעולם שתקף את המתלוננת.

במצב דברים זה, שבו, לא אוכל לסמוך על עדותה של המתלוננת כעדות יחידה ולא אוכל לראות בדברי הנאשם לשוטר חיון משום הודאה בכך שתקף את המתלוננת, התוצאה היא, כי נותר ספק לגבי אשמת הנאשם ויש לזכותו מחמת אותו ספק.

לא כך הם פני הדברים לגבי תקיפתו של פיליפ:

הנאשם הודה הן במשטרה והן בבית המשפט כי תקף את פיליפ על ידי שסטר בפניו. בעדותו בבית המשפט עלתה לראשונה הטענה כי הנאשם פעל בנסיבות של הגנה עצמית כאשר קדם לכך מעשה תקיפה מצידו של פיליפ. טענה זו לא עלתה בכל צורה שהיא באמרותיו הקודמות של הנאשם, הן בהודעה שמסר במשטרה והן בתגובתו של שוטר דגי חיון.

ראוי לצטט את דברי הנאשם בהודעתו במשטרה (עמ' 2 ש' 18 ואילך):

"ש. למה נתת סטירה לסנדרה?"

ח. כי היא ניבלה את הפה שלה שבועיים אחרונים עלי ואני לא יכולתי להתאפק יותר. אחרי שקראתי לנעמי והיא אמרה "לא עכשיו" ואני נגעתי לה ביד לבוא הצידה ואז סנדרה התחילה לקלל אותי ואמרה שהיא מחייגת 100 וביקשתי ממנה לסתום את הפה והיא לא הפסיקה, אז אני באתי ונתתי לה סטירה ואז הלכתי משם".

לא רק שלא עולה מדברי הנאשם כי פיליפ תקף אותו בדרך כלשהי טרם שסטר לו, אלא שהסיטואציה אינה מבססת, על פניו, טענה של הגנה עצמית. הנאשם אישר בעצמו כי סטר לפיליפ מחמת שהתרגז עליו ועל הדרך שבה התנהג, ואין כל אינדיקציה לאפשרות שאותה סטירה נועדה להגן על עצמו.

הודאת הנאשם מוצאת "דבר מה לחיזוק" בדבריה של המתלוננת בציינה אף היא כי הנאשם סטר לפיליפ.

סיכומו של דבר, לאור האמור לעיל, אני רואה מקום להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין ככל שהדבר מתייחס לתקיפה כלפי פיליפ פנסטר. אני מזכה את הנאשם מעבירות של תקיפה ואיומים כלפי המתלוננת.

ניתנה היום כ"ד בתשרי, תשס"ו (27 באוקטובר 2005) במעמד הצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום.

רביד גיליה, שופטת

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה